

Kapitel I

Jag såg på den nakna flickan. Det långa, guldkimrande håret. Det smala ansiktets utsökta form, blicken sedesamt sänkt, och den välformade munnen. De fasta bröstens rundning. Och jag blev förälskad. Fast bara platoniskt förstås, där hon stod i sin vitskimrande snäcka med hav och himmel som bakgrund. Venus, eller Afrodite, dotter till Zeus, kärleksgudinnan just uppstigen ur ett solglittrande Medelhav utanför Cypern. Grekernas högsta gudom. Världsalltets härskare.

Sandro Botticelli hade avbildat henne, min favorit bland konstnärer under renässansen, konstriktningen som uppstod mellan gammalt och nytt. Den komplexa och mångfasetterade ”pånyttfödelsen” där Michelangelo och Leonardo var förgrundsgestalter när den medeltida konsten gick i graven och nya strömningar flödade genom dunkla katedraler med livgivande ljus och sol. Och det präglade också Botticellis konst. Den lätta paletten, hav och himmel, blommor. Ingenting fanns kvar av den tunga, mörka och dystra medeltidskonsten med allegoriska, religiösa motiv i stelnade former. Nej, här var det renässansens ljus som levde i lätta anslag, den grekiska mytologin hade fått övertag över religionen som lagt sin tunga hand också över konsten som viktigt redskap för kyrkan. Ett aktivt pr-instrument där imposanta bilder skulle förmedla religionens budskap inför storögda analfabeter. Med någon överdrift var den konst som fyllde kyrkorummen

dåtidens serietidningar för att föra vidare Bibelns budskap och befästa kyrkans makt.

Det skedde också en förskjutning från kyrkans dominerande ställning på konstscenen till furstar och en rik överklass som ville förstärka sin sociala status och efterfrågade andra, lättare, motiv än de tungt religiösa. Och jag kom ihåg från mina år i Uppsala att Botticelli med den stora Venusduken tog ett steg från tidigare konstströmningar där stora motiv ofta målades på väggarna, al fresco eller al secco, och blev en del av en monumental byggnad. Nu blev verket ett objekt i sig som kunde flyttas och hängas efter ägarens behag. Och ett statusobjekt som förhöjde ägarens ställning och position.

Jag läste texten under bilden. Sandro Botticelli föddes i Florens 1445 och skulle, som nära nog familjemedlem, bli en av den mäktiga ätten Medicis "hovmålare" tillsammans med bland andra universalgenierna Leonardo da Vinci och Michelangelo. Botticelli skulle också få påven Sixtus IV:s uppdrag att måla tre stora fresker i Sixtinska kapellet, konstverk som tillhör de främsta i Vatikanen.

Medici var familjen som under århundraden skulle dominera politik och ekonomi på den italienska halvön. Lorenzo de Medici, "il Magnifico", kom genom sitt konstintresse och mecenatskap att under 1400-talet bli en av de drivande krafterna bakom renässansens framväxt. Europas största bank var grunden för deras makt och inflytande, en verksamhet där äldste sonen fick ansvaret för banken medan den näste i ordningen blev påve eller åtminstone kardinal. Familjens historia kantades av maktkamp, mord och konspirationer men också av ett slösande rikt mecenatskap som bidrog till att dåtidens konst och kultur blomstrade.

Jag satt inne på mitt blygsamma kontor som ligger i anslutning till min affär, antikhandeln vid Köpmangatan i Gamla stan,

Stockholms äldsta gata. Från början en väg och förbindelseled från medeltiden som gick över Stadsholmen från väster till öster, där skutor från Mälaren bytte last med Hansans koggar vid kajen nedanför slottet. Och jag satt vid skrivbordet i min gamla fåtölj som, liksom jag, sett bättre dagar. I knät hade jag ett verk om renässansen, min favoritperiod från den äldre konsthistorien. Jag hade ju bevars läst konstvetenskap i Uppsala men hoppat av när fliten och mina ambitioner inte riktigt räckte till, för att börja på Bukowskis. Studieskuldens tillväxt stod i omvänd proportion till studieresultaten och jag tog min mats ur skolan, något som min gamle pappa, prosten i Viby nere i Närke, i högsta grad ogillade. Men han hade väl resignerat och funnit sig i att jag gått min egen, krokiga väg. Och hittills hade det funkade något så när hyggligt. Jag var etablerad som antikhandlare, hade min egen affär som gick sådär, men ändå räckte till mat och hyra för mig och min sambo, min siamesiska sambo Cléo de Merode.

Det var lugnt i affären. Försommarstiltje, och jag hade tagit ner min renässansbok ur hyllan för att friska upp mitt bildseende. Det är en viktig del av min verksamhet. Att bläddra igenom litteratur inom mitt fack, att gå på museer och visningar, att lära ögat och handen, att lagra intryck i hjärnans hårddisk som ett instrument för att kunna rätt bedöma olika objekt som jag ställdes inför. Köpa eller inte köpa, äkta eller falskt? Original men påbättrat? Hantverkskvaliteten, anslaget hos konstnärerna. Allt som bidrog till att skapa den magkänsla som är nödvändig i min bransch, att man "känner" när någonting är rätt eller fel, om man ska slå till eller inte.

Av tv:s antikprogram kunde man också lära ett och annat, som Antikrundan och den engelska, och bättre förebilden, The Antiques Roadshow.

Då bröts friden av kamelklockan ovanför dörren ute i min affär, den som följt Sven Hedins kamelkaravaner över Gobiöknen och

i andra regioner i Asien. Den pinglar när någon kund kommer in och är alltid ett välkommet och ibland lönsamt avbrott i min stillsamma tillvaro. Men nu var det inte någon kund. Eric Gustafson, min kollega och vän tvärs över gatan. Köpmangatans svar på Oscar Wilde. Och nu framträdde han i sin fulla prakt.

– ”Gammal hanne i vårdräkt”, sa jag. Stod det inte så under bilderna i Brehms verk om djurens liv?

Storblommig hawaiiiskjorta, kanariegula byxor, loafers och det blanksvarta håret där svärtan fått hjälp på traven. Det tandvita leendet som jag visste att han också hade bättrat på. För Eric är fåfång, mycket mån om sitt yttre och alltid solbränd. Oavsett årstid. Där har solariet fått rycka in, fast jag varnar honom för hudcancer.

– Unge man, låt inte gamla fula häxan avundsjuka visa sig så tydligt. Du sitter här i skumrasket och det växer nästan groddar på dig, som på gammal källarpotatis. Kom ut i solen i stället. Varför äter vi inte lunch? Jag bjuder. Den här gången. Räksmörgås på Stortorget säger du väl aldrig nej till?

– ”Din älskvärdhet överträffas endast av din skönhet och din personliga charm”, citerade jag. Men varför inte? Det är inte varje dag du har spenderbyxorna på dig.

– Jag visste väl det. Säger jag ”räkmacka” faller du som en fura. Eric skrattade.

Det är så vi har det i vårt umgänge, tonen är rå men hjärtlig och det gäller att ge och ta, att svara med samma mynt.

– Om du vill kan vi väl gå med detsamma. Du verkar ju inte ha nånting för dig och inga kunder som besvärar.

– Jag sitter och läser, sa jag avmått. Fördjupar mig i renässansen och i Botticelli. Han är min absoluta favorit. ”Venus födelse” är underbar. Jag satt just och såg på henne när du avbröt mig.

– Jojo, skrockade Eric. Jag visste väl det. Här sitter du i din ensamhet och tittar på avklädda flickor. Vet Francine om det?

Och visste du att modellen till flickan hos Botticelli var en släkting till Amerigo Vespucci, om jag minns rätt? Jag har i alla fall läst det nånstans. Som du vet har jag också konstvetenskap med i bagaget, liksom du. Fast skillnaden är förstås att jag har en fil. kand. Belåtet såg han på mig.

– Amerigo Vespucci? frågade jag utan att ta upp den kastade handsken.

– Det är alltid roligt när jag kan fylla luckorna i din rudimentära bildning. Jo, han var från Florens och representerade Medicernas handelshus i Sevilla. Han var också upptäcktsresande, utforskade Sydamerika och insåg att man kunde ta sig till Indien den vägen. Och den nya kontinenten uppkallades efter honom. Amerika.

– Det hade väl varit naturligare om den uppkallats efter Columbus. ”The United States of Columbia.” USC.

– Det har du rätt i. Men jag är hungrig. Lås igen butiken så går vi.

– Okej, jag ska bara ge Cléo mat. Det är lunchdags för henne också.

Och jag gick ut på kontoret, tog fram en burk kattmat medan Cléo svansade runt benen på mig, jamade uppfordrande.

– Lugn i stormen, sa jag och öppnade burken, höll ut innehållet på hennes lilla Meissentallrik i blått och vitt. En exklusiv kattmatsskål, men den har en liten spricka och är naggad i kanten så den ingår inte i sortimentet. Dessutom går färgerna bra ihop med hennes färgskala i ljust gråvitt och blått. Blå svans, blå tassar och öron och den blå nosen. Blåmaskad, som det heter på fackspråk.

En stund senare satt vi vid ett litet bord på Stadsmissionens servering utanför Grilliska huset, palatset som byggts av Claes Grill, en av 1700-talets rikaste män och en av huvudägarna till

Ostindiska kompaniet, ett av Sveriges framgångsrikaste företag genom tiderna.

Kall lättöl och två stora smörgåsar, krönta av ett berg av räkor med majonnäs och skivade ägg över ett fräscht, grönt salladsblad. Bättre kunde det inte bli, och jag såg på min tallrik. Inte här och nu i vilket fall. För Eric hade rätt. Räksmörgåsar är en av passionerna i mitt liv. Då tänker jag inte på små bleka burkräkor på en skiva sladdrigt vitt bröd, och som passion betraktat är det ju ganska oskyldigt.

– Vad har du för planer i sommar? Eric såg på mig över sitt höga glas. Ölet var så kallt att glaset immade.

– Det beror lite på Francine. Hennes semester är inte inbokad än och i hennes jobb kan ju allt möjligt och omöjligt hända som gör att hon måste vara i tjänst. Det är snabba ryck på Säpo.

– Jag förstår. Skurkar och terrorister sover inte.

– Precis. Och som världen ser ut verkar det bara bli värre och värre. Så det blir väl några veckor på Björkesta hos Francines föräldrar och mest FSB.

– FSB? Det låter som nån internationell organisation. Heter inte det nya KGB nånting liknande?

– Det är enklare än så. Fiska. Slappa. Bada.

– Jag förstår. Slappa är väl din bästa gren. Det behöver du inte åka ner till Francines lilla slott i Sörmland för att göra.

Francine är alltså min, ja, flickvän, i brist på ett bättre uttryck. Jag gillar inte ordet, som känns reserverat för yngre årgångar, men eftersom vi varken är gifta eller förlovade eller ens sambo finns det inga andra alternativ för att beteckna vårt förhållande. Särbo kanske, eftersom jag ibland övernattar i hennes våning på Lützensgatan, vid Karlaplan, och hon hos mig på Köpmantorget, högst upp, på mitt lager, som jag kallar min våning, eftersom den är överfylld med vackra föremål som jag har svårt att skilja mig från. Och som ansvarig för Säpos personskyddsavdelning måste

Francine alltid vara beredd att rycka ut när något händer eller hotar att hända. Så våra semesterplaner är alltid lite vaga.

– Och du själv?

– Italien. Eric hällde upp mer av det fradgande ölet. Till Panicale som vanligt.

– Ska du bada med Vingresor? All inclusive? Du får gå omkring med ett plastband om handleden och kan dricka så mycket billigt vin du orkar.

– Inte alls, tvärtom. Eric log. Det är en liten medeltida by i Umbrien, Italiens hjärta, långt från havet. Så jag slipper få sand mellan tårna. Jag brukar alltid åka ner ett tag på sommaren. Det finns en liten svensk koloni där som kommer varje sommar och man kan hyra in sig i dom gamla husen.

– Vad är det för människor i din ”koloni”?

– Det är en blandad grupp. Konsthistoriker, nån journalist, ett par lärare och några andra som alla har en sak gemensam: Italien. Kulturen, historien. Panicale är lugnt och avstressande. Fyllt av historia. God mat. Lokala viner. Olivolja i fler smakvarianter än du kan föreställa dig. Tid för kontemplation och konsthistoriska utflykter till Florens, Siena och andra intressanta platser. När jag kommer dit brukar jag tänka på indianerna som flög till Washington.

– Tala om tankeflykt. Nyss var du i Panicale och nu är du i Washington.

– Det är det som karakteriserar ett livligt intellekt. Eric log igen. Du har väl hört talas om några indianer från ett reservat långt borta i USA som landade i Washington för nån konferens och som vägrade lämna flygplatsen på flera dagar?

– Och vad har det med Panicale att göra? Nu hänger jag inte med i dina utläggningar.

– Dom ville vänta in sina själar eftersom kropparna flugit så fort. Och det är så man känner sig i Panicale dom första dagarna.

Att man väntar in sin själ, sjunker ner i ro, vila och avspänning.

– Då förstår jag. Med tanke på hur du lever så behöver du själslig rening för att komma till ro.

– Precis. Huvudet på spiken. Skål, och Eric höjde sitt ölglas.

– Är det inte risk för att man går på varandra i din koloni?

– Inte alls. Det finns inget som helst umgängestvång. Man går och kommer som man vill. Hyr en bil och åker ensam nånstans eller i sällskap med andra. Det finns flera små restauranger så man kan äta med vilka man vill eller också kan du laga din egen mat. Varje våning har ett kök. Och det är trevliga människor. Intellectuella. Intressanta samtal. Och du kan köra till Florens och se Botticellis ”Våren” i Uffizierna. Det är faktiskt en större upplevelse än ”Venus födelse”.

– Det låter i och för sig trevligt.

– Det intellektuella kanske inte riktigt är ditt ”forte”, men jag kan rekommendera det. Och du bor för dig själv i en liten våning med bjälkar i taket och stengolv. Rustikt och genuint. Inne i byn är det just inte nån biltrafik. Gränderna är för smala. Det enda som stör är när tuppen gal på morgonen och när det ringer till mässan i den lilla kyrkan. Men det får man stå ut med.

– Det låter som om du vill få mig att åka dit. Har du provision hos nåt charterbolag?

Eric skrattade.

– Panicale är så långt från charter och massturism som du kan komma. Och nu för tiden är det billigt att flyga.

– Jag får tänka på saken. Att sitta på ett solstekt torg i en liten italiensk by ”in the middle of nowhere” och dricka caffelatte med kulturtanter av olika kön är kanske inte min bild av den ideala semestern.

– Du hör hur du låter. Eric fyllde på av det som fanns kvar i min ölflaska i sitt glas. Gammal, förslöad, stänger av nya intryck. Du sitter och växer ihop med din fåtölj i affären där solen aldrig

kommer in. Du måste förnya dig, möta nya horisonter, annars riskerar du att Francine tittar efter nånting fräschare. Och du behöver kultur.

– Jag såg en intressant definition av kultur häromdan, sa jag. I Grönköpings Veckoblad. Där stod det att kultur är det som politikerna bestämt är kultur och ger anslag till. Om dom drar in anslagen så är det inte längre kultur.

– Jag har alltid misstänkt det, men nu är det bekräftat.

– Kulturbegreppet?

– Nej, men att du får din intellektuella stimulans från Grönköpings Veckoblad. Det maliciösa leendet var tillbaka.

Eric kanske har rätt, tänkte jag när jag kom tillbaka till affären. Jag riskerade att bli förslöad, köra fast i gamla hjulspår. Fast om ungdomens källa fanns i Panicale var jag mer tveksam till.

Jag kanske skulle styla om mig, ta mig ut i Stockholms pulse-rande nattliv. Men jag tvivlade på att Francine ville följa med, och att dricka drinkar klockan tre på morgonen vid Stureplan var inte direkt lockande. Fast det fanns ju andra sätt att förnya sig.

Jag ringde Francine och föreslog middag på kvällen, på Brillo, i och för sig nära Stureplan, men med ett seriösare stuk.

– God mat och dom har en konstutställning som hänger där. Nån ny kille. Jag har läst om den.

– Det låter trevligt, svarade hon glatt. Men vi får ta det i morgon, jag är busy i kväll. Fast roligt att du börjar intressera dig för nyare konst, inte bara 1700-tal.

– Man måste förnya sig, inte sitta här och risa ihop. Jag log när jag lade på.

Den natten sov jag oroligt. Kvällen hade varit varm och kvav med åska i luften, och jag kanske hade tagit för mycket stark vitlöksaioli till den uppvärmda fisksoppa från frysen. Den är

min favorit och jag lagar alltid stora portioner så att jag kan frysa in och ha i reserv.

Jag drömde, sov ryckigt.

Plötsligt kom Botticellis Venus emot mig i mörkret. Vackrare än jag mindes henne. Ögonen lyste klara, löftesrika, och läpparna skildes i ett sensuellt leende. Hon kom så nära att jag kände hennes mjuka andedräkt.

Plötsligt förvandlades ansiktet. Från undanglidande, sval skönhet till groteskt vanställda drag. Ett förvridet ansikte med glödande ögon. Starka händer runt min hals och jag kände hur jag kvävdes.

Med ett ryck vaknade jag, genomsvettig. Jag hade sovit på mage med ansiktet tryckt mot kudden, fått svårt att andas.

Jag satte mig upp, drack ett glas vatten. Venus, tänkte jag. Från ängel till demon. Var det ett omen?

Kapitel II

Jag kunde inte somna om efter min brutala mardröm. Den hade varit alldeles för uppjagande och jag tänkte på hur den unga flickans ansikte förvridits, hur hon förvandlats till en demonisk vampyr, beredd att sänka sina tänder i min hals.

Jag gick upp, duschade och gick ut i köket. Cléo som följt efter hoppade upp på köksbordet och följde uppmärksamt mina rörelser. Hon visste vad som väntade. Frukost!

Och det fick hon. En halvfull burk tonfisk stod i kylskåpet och åkte ner på golvet plus en skvätt mjölk som nästan nått bäst-före-datum.

Jag såg på kartongens datummärkning. Lustigt hur det varierade. Ibland började den surna dagen efter bäst-före, men inte sällan var den färsk en vecka efter att den borde ha slängts, om man fick tro anvisningarna. Men det skulle man kanske inte göra. Jag hade läst att det kastades mat för miljarder varje år, mat som höll sig mycket längre än vad som stämplats på förpackningarna. Man skulle naturligtvis vara försiktig, men om innehållet inte luktade eller smakade konstigt var det inte någon risk. Det var i min filosofi och jag hade inte dött av det. Inte Cléo heller. Hittills i vilket fall.

Jag satte mig ute på balkongen med min röda runda bricka. Nybryggt kaffe, solgul grapefrukthalva. Runt rågbröd med kokt skinka och en röd tomatkiva mellan halvorna. Och så min

senaste upptäckt: råpressad juice på vinbär och blåbär. Rena vitaminbomben. Sprakade av C-vitaminer och kryllade av antioxidanter, det skyddar mot fria radikaler också. Det låter som en falang i Folkpartiets ungdomsförbund.

Långt där nere på Köpmantorget höjde Sankt Göran sitt svärd mot den ondsinta bronsdraken. Morgonsolen glittrade i inloppet till Stockholm mot Djurgårdens mörkgröna fond och en mild sommarvind svepte över Gamla stans hustak.

Höst och vinter, när mörkret står becks svart utanför fönstret, frukosterar jag i den ombonade stora dubbelsängen Sultan från Ikea. Kuddar bakom ryggen, morgontidningar och med Cléo hopkrupen vid fotänden. Men på sommaren känns det inte riktigt fräscht. Det gäller att njuta av solen, ljuset och värmen så länge det varar. Min inneboende nostalgi påminner mig alltid, gnager, om att efter midsommar vänder det neråt igen, ner mot mörker, snö och kyla.

– Carpe diem, sa jag till Cléo som satt på sin kommandobrygga, blomsterlådan med de sorgligt vanvårdade penséerna, och höll full koll på omgivningen.

Lustigt egentligen att man kan känna saknad efter det som pågår. I stället för att njuta av den underbara sommarmorgonen satt jag och tänkte på att den snart skulle vara över, snart ta slut.

Jag slog upp blanksvart kaffe ur min termoskanna, fyllde min stora kopp i blått blommönster och vecklade upp den första av mina båda tidningar. Det är en lyx jag unnar mig och jag fasar för den dag verksamheten upphör och man får helt gå över till digitalt tidningsläsande. Charmen med morgonkaffet skulle försvinna, åtminstone för mig.

Jag hittade en artikel som bekräftade vad jag alltid tänkt. Jag har valt fel bana. Skulle man bli rik var det politik som gällde. Jag fick lära mig att Hitler på sin tid varit Europas rikaste man med miljardinkomster från bland annat sitt politiska manifest *Mein*

Kampf och de royalties han fick på frimärkena med hans bild. Å andra sidan var han ju i motsats till Churchill nykterist, vegetarian och icke-rökare så han hade väl kunnat lägga undan en del pengar.

Gaddafi med sin femhundra miljarder kronor hade heller inte gjort dåligt ifrån sig. Där låg Mugabe, en av Sidas tidigare ”klienter”, sämre till med bara sjuttio miljarder på bankkontot medan Saddam Hussein hade närmast sig botten med tolv miljarder i tillgångar. Vad Putin och Castro hade i sina madrasser framgick inte, men de ansågs leda ligan.

Tala om korruption, tänkte jag. Där låg vi i lä på hemmaplan. Här var det festmiddagar, biljetter till galor och en och annan resa till Thailand som gällde. En helt annan nivå, och det fick man väl vara tacksam för. Gränsen för åtal låg visst vid en rökt lax i julklapp. Den sortens muta hade knappast imponerat på vare sig Mugabe eller Saddam. Fast helt utan synd i större skala var vi väl inte. Både Göteborg, Stockholm och Malmö hade ju haft fula fiskar i sina akvarier. Fast vi gjorde så gott vi kunde.

En annan artikel berättade om hur topparna i en stor koncern utnyttjat privatplan och jaktanläggningar för personligt bruk, något som lett till deras fall. Maktberusad omdömeslöshet, tänkte jag och det var lite ironiskt att machofarbrödernas maktbas grundade sig på bland annat blöjor och tamponger.

Jag skummade genom tv-tablåerna, men ingenting verkade lockande. Nu spelade det inte någon större roll eftersom jag skulle äta middag med Francine på Brillo den här kvällen. Det smällde högre än att sitta framför tv:n. Ellen Andersson i elvan, Köpmangatan 11, brukar pika mig för mitt tv-tittande. ”Gamla karln som sitter framför tv:n med katten i knät och inte kommer sig för att fria. Om jag var Francine skulle jag hitta nånting bättre. Som hon är och ser ut kan det inte vara svårt.” Nu överdriver Ellen förstås, jag sitter inte klistrad vid min apparat, och friar gör jag när det blir läge. Efter alla år har vi blivit goda vänner

och hon säger alltid precis vad hon tycker och tänker. Ellen är alltså min alltiallo, min rut, som jag brukar kalla henne. Städar, tvättar, stryker skjortor. Lagar mat i portionsförpackningar som hon fryser in och som utgör ryggraden i min mathållning. Inte för att jag inte kan städa och laga mat själv, men det blir bättre när Ellen gör det. Och framför allt blir det gjort. Jag prokrastinerar gärna, skjuter upp till i morgon det som borde göras i dag. Och hon är egentligen min enda lyx. Förutom morgontidningarna. Sen älskar hon Cléo. När jag reser bort tar Ellen mer än gärna hand om henne. Och kärleken är ömsesidig. Sardiner och räkor bidrar. För att inte tala om hembakad kardemummakaka.

Mitt i min grapefrukt ringde mobilen inne i sovrummet. Typiskt, tänkte jag när jag krånglade mig upp ur den låga solstolen. Aldrig en lugn stund. Säkert en telefonförsäljare, men jag brukar alltid säga att jag bara städar här. Och det gör jag ju faktiskt. Går över med dammsugaren när andan faller på. Så det är inte någon lögn.

Men det var inte någon som ville få mig att byta telefonabonnemang eller komma på föredrag om hur jag skulle placera mina pengar, som om jag hade några, det var Francine.

– God morgon, älskling, har du sovit gott?

– Ja och nej.

– Bestäm dig. Hon skrattade, ett lågt, behagligt skratt.

– Jag låg i sängen med Botticellis Venus som förvandlades till nån sorts demon, en vampyr som skulle sätta sina gula, vassa tänder i halsen på mig.

– Du hade naturligtvis druckit för många dry martini. Jag tycker du ska vara mer sparsmakad i ditt val av kvinnliga sängkamrater. Håll dig till mig i stället. Och det låga skrattet var tillbaka.

– Vill du följa med till Panicale? sa jag för att få över samtalet på mer neutral grund.

– Panicale?

– Umbrien. Italien. Och jag berättade om Erics by.

– Du menar att jag skulle sitta nere i en liten by med trånga gränder och äta spagetti och dricka campari med en massa gamla kulturnördar?

– Det är dom som bär upp kulturen, visste du inte det? Alla äldre damer som går på konserter, föreläsningar, utställningar, museer. Som är med i bokcirklar. För att inte tala om teater och opera. Utan dom skulle Sverige få släcka ner kulturellt.

– Det kan hända, men jag räknar mig inte dit än. Senare kanske. När vi pensioneras. Men skämt åsido kan jag tänka mig att du och jag semesterar för oss själva. Litet hotell, stor terrass. Pool, sol och långa drinkar.

– Vad är det för fel på korta?

– Att dricka starksprit i solgasset är inte bra i din ålder. Men hälsa Eric att det är ett jättetrevligt förslag och att Italiens kultur är underbar och så vidare och så vidare, men i sommar får han resa ensam. Du kan åka med honom, men jag stannar.

– Men du kommer med till Brillo i kväll i alla fall?

– Självklart. Jag ville bara ringa och fråga om tiden. Du har säkert sagt det, men jag glömmer så lätt.

– Klockan sju om det passar?

– Det gör det. Utmärkt. Jag har ett möte vid sex så jag kanske blir lite sen. I så fall ringer jag. Ta en kort drink under tiden. Jag vet nästan vilken. Puss och kram.

– Puss själv.

Så gick jag tillbaka till min halvättna frukost. Jag tänkte på hur mycket hon betydde för mig. Vi träffades när hon var polismästare i Visby.* Nu är Francine en av cheferna på Säpo, har svart bälte i karate, lagar mycket bättre mat än jag och blandar lika bra, nästan, dry martinis. Humoristisk, begåvad. Vacker. Liknar Julia Roberts. Jämfört med henne har jag inte mycket att komma med, så jag är tacksam, mycket.

* Mårtenson: *Gemens öga*